

Лилянка.

(Разказъ)

Лилянка е на шестъ години и половина. До година тя ще бжде ученичка въ I отдѣление. Тя обича да ѝ разказватъ хубави приказки, а и сама знае да разказва такива. Знае сжщо да декламира и пѣмного хубави стихотворения и пѣснички.

Лилянка е весело момиченце. Тя обича да се събира съ другарки и другарчета и да играе съ тѣхъ по цѣли часове. Колко е хубво да се гонятъ и криятъ изъ двора и градината!...

Когато Лилянка нѣма съ кого да играе, тя се навърта все край майка си, баба си или баща си. Тя имъ приказва, разсмива ги съ своитѣ шегии и чурулика край тѣхъ, като малко, весело птиченце. За това нейно весело чуруликане, баща ѝ я нарича „чучулига“.

— Чучулига! — ще извика баща ѝ.

А Лилянка се хвърля на колѣнѣтъ му и подава розовичката си страничка, за да я цѣлуне. Но щомъ той я цѣлуне, тя скача и избѣгва съ звънливъ смѣхъ отъ него, защото ѝ става много драго.

Весело момиченце е Лилянка. Едно нѣшо ѝ е мжно само: по рано баща ѝ бѣ съ двѣ ржцѣ, а сега е само съ една. И това е тѣй тежко, тѣй тежко, че Лилянка усѣща, какъ нейното